

V roku 1966 keď Jean Rhys napísala svoj román Šíre Sargasové more nikto by si nebol pomyslel že týmto autorka odštaruje úplne nový literárny smer ktorého podstata tkvela v prehodnotení a prepísaní viktoriánskych mýtov. Sally Shuttleworth tento smer nazvala retro-viktoriánskym románom. Aj keď román Johna Fowlesa Francúzova milienka, vydaný v roku 1969, zaujal verejnosť so svojou otvorenou kritikou a paródiou viktoriánskych spoločenských a literárnych konvencií, zlatým vekom retro, alebo novo-viktoriánskeho románu nastala v 80. a 90. rokoch minulého storočia, keď sa mnoho súčasných autorov nadchlo viktoriánskou témou a tradíciou.

Retro, alebo novo-viktoriánsky román naväzuje na viktoriánsku tradíciu vo svojich témach, motívoch a postavách, ktoré sú alebo pravé, ako napríklad v knihe Petra Ackroyda Fiktívny denník Oscara Wildea, alebo sú vymyslené, ako je tomu v rade románov Flashman od Georgea McDonalda Fräsera . Novo-viktoriánsky román imituje texty z viktroriánskeho obdobia a vo väčšine prípadov napodobňuje viktoriánsku naráciu v štruktúre, forme a/alebo téme.

Pri podrobnom skúmaní novo-viktoriánskeho románu je zrejmé, že návrat k viktoriánskemu štýlu sa nevzťahuje len na literatúru, ale sa stal aj súčasťou každodenného života britskej spoločnosti od 60. rokov minulého storočia. Vláda Margaret Thatcherovej úmyselne vyzývala spoločnosť k návratu k viktoriánskym hodnotám ako sú hospodárnosť, rodina a podnikanie – k hodnotám tradične spojovaným s konzervatívnou vládou. V 90-tych rokoch podobnú rétoriku prebral aj Tony Blair, predseda labouristickej strany. Odborníci sa zhodujú, že tento apel bol odvôvodnený tým, že viktoriánska spoločnosť bola považovaná za monolitickú, v ktorej sa sociálne konflikty riešili na základe univerzálne uznávaných morálnych zásadách. Morálne povedomie „viktoriáncov je teda niečo, k čomu sa s nostalgickou retrospektívou stavia naša postmoderná spoločnosť.

Okrem polititizovania novo-viktoriánskosti sa tento trend filtruje aj cez konzumnú spoločnosť. Sadoff a Kucich sú presvečení, že súčasná britská spoločnosť využíva viktoriánsku minulosť k estetizovaniu prázdnej postmodernej prítomnosti. Toto dokazuje aj fakt, že sa v posledných dekádach čoraz častejšie objavujú časopisy ako Victoria alebo Victoriana, ktoré sa zameriavajú na bytovú architektúru ladenú v štýle 19. storočia.